

Forandring. Maa jeg saaledes minde om, at det navnlig fra Flertallets Side blev erkjendt, at vi have den allerstørste Interesse for denne Reformers Fremme, at vi erkjende Betydningen deraf, at vi have erkjendt den Trang, der rører sig, og at vi beredvillig, saa vidt og saa godt, vi paa nogen Maade formaa, ville yde vor Medvirken til, at denne Reform kan fremmes paa en Maade, hvorved Kommunens berettigede Interesser imødekommes. Fra den daværende Indenrigsministers Side blev der erklæret noget Vignende. Han erklærede nemlig her i Thinget, at han fuldt ud dette den Betragtning, som gik ud paa, at denne Sag havde en overordentlig Betydning. Han sagde nemlig: „Seg erkjender fuldt ud den Bægt, man maa tillægge den Omstændighed, at der rundt om i Landet og især fra Kjøbstæderne med stor Alvor forlanges Reformere paa dette Omraade.“ Da Sagen saa blev sluttet ved en Dagsorden, løb Slutningen af denne saaledes, at Landstinget gaar over til den næste Sag paa Dagsordenen med fuld Erkjendelse af, at den kommunale Bæftatning i flere Retninger, særlig i inter-kommunal Henseende, trænger til Reform og i den Forventning, at Regjeringen vil gjøre de fornødne Skridt til at forberede og fremme denne.“ Denne Trang, som saaledes blev almindelig erkjendt den Gang, mener jeg er forøget siden. Kommunestatten er i stærk Stigen Aar for Aar. Det økonomiske Tryk hviler ogsaa haardt paa Kommunerne, og jeg tror, jeg har Ret til at sige, at, var Trangen til en Reform med Hensyn til den kommunale Bæftatning stærk i 1882—83, saa er den ikke mindre stærk, men tværtimod stærkere nu. Der er gaaet 4 Aar siden den Tid; jeg veed ikke, hvilke Oplysninger den høie Regjering har indhentet med Hensyn til denne Sags videre Fremme, eller hvilke forberedende Skridt, der ere gjorte, men jeg ser kun, at nu i Dag have vi til Behandling et lille Brudstykke af den kommunale Bæftatning blot for Kjøbenhavns Vedkommende, et lille Tillæg til den gjældende Skattelov for Kjøbenhavn. Men der er endnu indtil denne Dag ikke fremkommet noget Forslag om en virkelig Reform af det kommunale Skattevæsen i hele Landet, saa vel i By som paa Land. Jeg benytter Leiligheden ved denne lille Lovs Behandling til at minde om, at er der Trang til dette Lovforslags Fremme, til at faae Hovedtanken i dette Lovforslag vedtaget — hvad jeg isøvrigt nok skal erkjende — er der ogsaa stærk Trang paa mange andre Omraader med Hensyn til den kommunale Bæftatning i Almindelighed.

Seg kan erkjende med det ærede Medlem fra Kjøbenhavn, som nys havde Ordet, at der kan være stærk Trang til en Forandring med Hensyn til Vigningskommissionens Virksomhed. Seg erkjender, at det kan være nødvendigt, som § 1 bestemmer, at faae en hel Del flere Distrikter oprettet, et for Staden Kjøbenhavn, delt i en hel Del flere Distrikter; jeg kan ikke godt tænke mig, at nogle Saa ville være i Stand til at udføre dette Arbejde for et stort Distrikts Vedkommende, og, hvad jeg tillægger endnu mere eller i alt Fald lige saa megen Betydning, at disse saa Mænd ikke ville være i Stand til at have noget virkelig Kendskab til Skatteyderne i et saadant stort Distrikt, at de i Virkeligheden ere fremmede for Skatteyderne, ikke kjende deres Indtægter osv. Derimod er jeg i Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt som i § 1 bestemt, at disse Vigningsmænd, eller hvad de nu skulle kaldes, skulle ansættes af Borgerrepræsentantskabet, om det ikke maatte være rigtigere, at Vigningsmændene, Vigningskommissionen osv. her i Kjøbenhavn vælges af Skatteyderne ligesom andetsteds; for Landets Vedkommende fungere jo Sogneraadene som Vigningskommission, og i Byerne vælges der jo Vigningskommissioner. Seg mener nu, at det var rimeligere, at Vigningskommissionen for Kjøbenhavn ogsaa valgtes af Skatteyderne. — Der er en anden Bemærkning, jeg vil gjøre med Hensyn til § 3. Der er ikke der Tale om, at Grændsen for Skatteprocenten skal hæves. § 16 i den gamle Lov bestemmer, at Skatteprocenten ikke maa gaa høiere op end 3 pCt., og denne Paragraf bliver fremdeles ved at gjælde. Seg er i Tvivl, om dette er rigtigt, om ikke det Rigtige vilde være at stille Borgerrepræsentationen frit med Hensyn til Skatteprocenten, derhos har jeg en anden Indvending at gjøre med Hensyn til Skatteprocenten, og det er den, at jeg finder, at det ikke er rigtigt, at Skatteprocenten er ens for alle Indtægter, enten de ere smaa eller store. Efter den bestaaende Lov indtræder fuld Skattepligt ved 2,400 Kr., men jeg finder det ubilligt, at disse 2,400 Kr. skulle svare samme Skatteprocent som meget større Indtægter. Lad mig belyse det med et

Rettelser.

Sp. 491, R. 27 f. o. „Saa vidt mig bekendt“, las: „S mit Pastoral“.